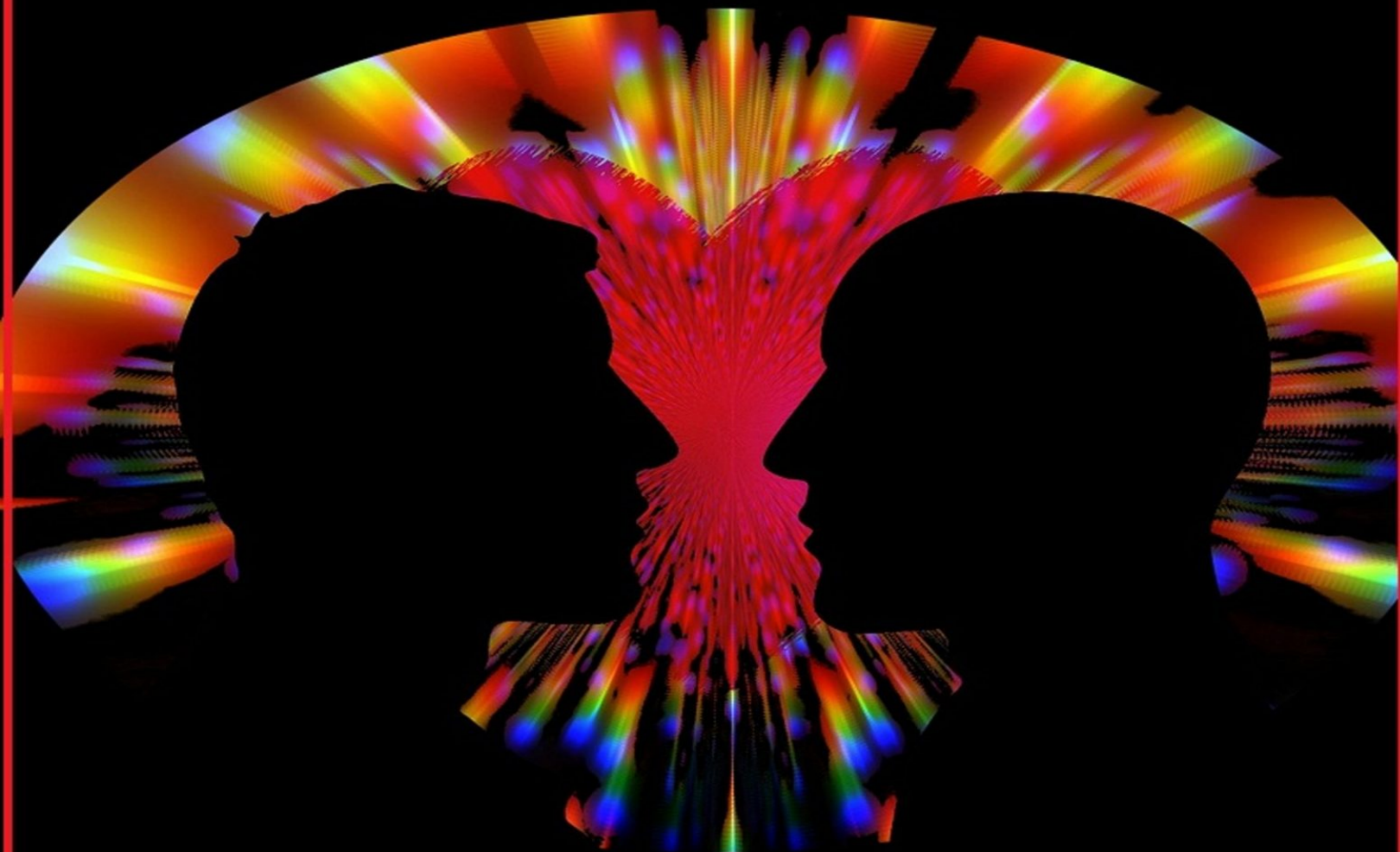

JONAS A CIZINEC

Daniel Janů

Splendidum družstvo

JONAS A CIZINEC

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

JONAS A CIZINEC

Copyright © Daniel Janů, 2021

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2022

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-114-0 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-115-7 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-116-4 (PDF)

Obsah

1. kapitola
2. kapitola
3. kapitola
4. kapitola
5. kapitola
6. kapitola
7. kapitola
8. kapitola
9. kapitola
10. kapitola
11. kapitola
12. kapitola
13. kapitola
14. kapitola
15. kapitola
16. kapitola
17. kapitola
18. kapitola
19. kapitola
20. kapitola
21. kapitola

1. kapitola

Projít se po nejkrásnějším kamenném mostě středověku je snem každého cizince, který zavítá do Prahy. Obzvláště v červnu, kdy je hezké počasí. Ani Jonas Tarnus nebyl výjimkou. Po dlouhém jednání s textilní společností Tassa, přijal pozvání od hlavního jednatele této prosperující společnosti Martina Nového na jídlo a procházku Prahou.

12. června 2018, deset minut před čtvrtou

Martin a okouzlující brunetka Anežka z oddělení nákupu společně s Jonasem a jeho obchodním partnerem Svenem Bartsem vyrazili směrem na Karlův most.

„Určitě se vám tu bude líbit,“ spustil Martin plynulou angličtinou.

To mě se líbí Anežka, pomyslel si Sven, který celou dobu zíral na dokonalé pozadí mladé brunetky.

„Už teď se mi tu líbí,“ pronesl Jonas.

Tím myslel sochy, které ho zaujaly nejvíce.

„Přejdeme most a najdeme si nějakou příjemnou hospůdku na Malé Straně, jestli souhlasíte,“ informoval všechny přítomné

usměvavý Martin.

Jonas přikývl a nechal si v následujících minutách vyprávět od Martina příběhy ze staré Prahy. Sven útočil pohledy na Anežku, které se urostlý Švéd také líbil. Líbím se mu, pomyslí si Anežka a nechává vysokého cizince, aby ukázal, co v něm je. Ať se snaží. Ať mi ukáže, jak si dokáže získat ženu.

Jonas si prohlíží sochy a opravdu se mu líbí. Zastavuje se u pátého pilíře. Rukou ukazuje na zajímavé sousoší.

„A kdo je tohle?“

„Ehm, nějaký svatý,“ odvětí Martin.

Nevěděl to jistě.

„Nevíš to, že jo?“ prokoukl ho Jonas.

Martin pokynul hlavou a nechtěl mu lhát.

„Nevím.“

„Asi protože není Pražák,“ podotkne Anežka s úsměvem na tváři.

Pražský most se zaplňuje lidmi mnoha národností. Stejně jako Jonas jsou unešeni majestátností některých soch. Mnozí jen procházejí. Jiní si sochy fotí. Zřejmě na památku.

„Při povodni byl tento pilíř zcela stržen,“ zazněl hlas vycházející ze skupiny německých turistů.

Jonas jim rozuměl. Uměl německy.

„Impozantní,“ pronesl Jonas a vytahoval z kapsy svůj telefon.

Zamířil na sousoší. V tom do něho strčila postarší žena. Vzápětí se omluvila. Jonas svůj telefon držel pevně, takže mu z ruky nevyklouzl, ale vyfotit sochy se mu nepovedlo. Tak ještě jednou, povzdychl si v duchu a při druhém pokusu už byl úspěšný.

Usmál se a vložil svůj telefon do kapsy. Všiml si mladého muže po své pravici. Sympaťák už od pohledu. Blížil se k němu. Martin se díval do svého telefonu a moc si hostů ze Švédska nevšímal. Sven se snažil získat Anežku a Jonas stál před sousoším, o kterém nevěděl vůbec nic.

„Zajímavé, že?“ promluvil neznámý muž na Jonase.

„Víte, co je to za sochu?“

„Sv. František Xaverský,“ odvětí muž v červeném triku.

„Viděl jsem už mnoho soch, ale tahle jako by vyprávěla svůj příběh.“

„To je pravda.“

„Asi nevíte, jaký je příběh Sv. Františka Xaverského?“ ptá se Jonas.

Neznámý se pousmál.

„Omlouvám se, že vás obtěžuji, ale...“

„...směji se, jak jste to řekl František Xaverský,“ přeruší ho mladík a vzápětí se představuje. „Jsem Alex.“

„Jonas.“

„Rád vás poznávám,“ šeptne Alex.

V tuto chvíli ještě netuší, že setkání s tímto mužem mu změní život.

„Potěšení je na mé straně,“ ozve se Jonas.

Mezi muži proběhne několik letmých pohledů znamenající vzájemnou náklonnost.

„Co mi řeknete o těch sochách?“ pobídne Jonas muže v červeném triku.

„Tohle sousoší je rozhodně jedno z nejzajímavějších na Karlově mostě,“ spustil Alex. „Když si všimnete...,“ ukazuje rukou. „...“

Apoštol Dálného východu ukazuje v levé ruce pozvednutý kříž indickému náčelníkovi, který poklekává a žádá o křest. Po Františkově levici klečí ještě dva chlapci. Jeden s knihou a biretem, druhý s mušlí s vodou pro křest. Podle autora Ferdinanda Maxmiliána Brokoffa se scéna odehrává na koberci pokryté desce se stupni, které nesou postavy Číňana, Tatara, Inda a Mouřenína jako představitelé východních národů, u kterých tento světec působil.“

Wow!

Jonas uznale pokyne hlavou. „Zdá se, že o tom víte hodně.“

„Studoval jsem to,“ prozradí Alex.

„Jste sochař?“

„Ne. Jsem architekt.“

„Už chápu.“

V tom se do jejich rozhovoru vmísí Martin.

„Nerad ruším, ale pokračujeme dál,“ ukazuje jednatel firmy Tassa.

Opatrně chytá Jonase za rameno a tlačí ho opačným směrem, než kde stojí Alex.

„Právě zde vedu hovor s velmi zajímavým člověkem!“ ohradí se proti němu Jonas.

Martin svou ruku stáhne dolů a čeká, až se jeho host uráčí pokračovat dál.

„Měl byste jít. Začínají být z toho nervózní,“ podotkne Alex a s pozvednutím ruky odchází.

Jonas přikývne a vrací svůj pohled k Martinovi.

„Pojďme!“

Martin přikývne a spokojeně pokračuje s ostatními na konec Karlova mostu. Alex se zastavuje u další sochy, ale hledí z mostu na

řeku Vltavu.

Ω

Téměř hodinu poté, se skupinka ocitá v příjemném prostředí malé hospůdky u Vavřince.

„Dáme si něco k jídlu!“ pronese povýšeně Martin na servírku.

„Tady je nabídka,“ podává mu dva jídelní lístky.

„Jestli jste si nevšimla, jsme čtyři!“

„Jestli jste si nevšiml, máme plno!“

Odbude ho a odchází.

„Viděla jsi to?“ hledá v Anežce oporu.

Brunetka si ho však nevšímá. Stále si šeptá něco se Svenem. Pro zasvěcené to znamená, že podlehla jeho kouzlu. Dneska se s ním vyspím, pomyslí si Anežka.

„Chovej se vstřícně, a nebudeš nikdy odmítnut,“ pronesl najednou Jonas.

Martin v první moment nechápal, kam tím Jonas směřuje. Určitě jí nerozuměl ani slovo, pomyslí si. Celou situaci mu osvětluje muž sedící u vedlejšího stolu.

„Nechovej se jako kretén a Fanny ti snese modré z nebe!“

Co ten se do toho plete?

„Nemusím umět česky, ale je mi jasné, že slušnost je na prvním místě,“ přidává se Jonas.

„Nemyslel jsem to zle!“

Martin začíná rozumět, kam ho hlasy směřují.

„Myslet a mluvit jsou dvě rozdílné věci,“ ozve se znovu chlap od vedlejšího stolu.

„Fajn!“

Martin to opravdu pochopil. Servírka jménem Fanny se u stolu objevila až po deseti minutách.

„Omlouvám se, jestli jsem na vás byl hrubý.“

Fanny pokynula hlavou a s úsměvem na tváři před ně položila čtyři piva. „Ochutnejte tohle!“

Krátce na to se zasmála.

„Děkuju,“ řekl Jonas česky a natáhl se po jedné sklenici.

„Jen si dej, skopčáku!“ zařchtala se Fanny a odešla od stolu.

To nejsou Němci, pomyslí si Martin. Ale nehodlá jí to vyvracet. Dnešní večer si chce užít.

„Skol!“ pozvedne Jonas sklenici před sebe.

Sven, Martin i Anežka také zvedají svůj půl litr. „Na zdraví!“

Ω

Večer se rozjíždí ve velmi přátelské atmosféře. Servírka Fanny se nakonec dozvídá, že Jonas a Sven jsou ze Švédska. Muž od vedlejšího stolu si s Martinem dává několik panáků, které jednatele společnosti Tassa odrovnávají. Jediný Sven se vymanil z této pitky a společně s Anežkou odešli ještě před desátou hodinou. Martin se držel za ramena s Karlem od vedlejšího stolu a Jonasem, který nakonec vydržel. Byl to on, který Martinovi zavolal taxíka, aby ho odvezl domů. Sám Jonas vystoupil u hotelu Imperial, kde měl pokoj i Sven.

Ráno, když odcházel na snídani, potkal se na chodbě s Anežkou. Culila se jako sluníčko. Tiše pozdravila a rychle zamířila k

výtahu. Jonas chápavě pokynul hlavou a dál se na nic nevyptával. Stejně jako Svena, který se nakonec pochlubil, takže věděl i detaily.

2. kapitola

Po snídani v hotelu Imperial, Jonas a Sven vyrážejí na další jednání se společností Tassa. Přivolaným taxíkem odjíždějí na místo určení.

„Dneska bychom to měli uzavřít,“ navrhuje Jonas.

„Tassa budou dobrým partnerem,“ ozve se Sven.

„A je to tím, že jsi velmi dobře poslouchal na včerejším jednání nebo, že ses vyspal s tou holkou?“

„Anežka je bonus.“

„Ovšem.“

„A kdy jste skončili?“

„Kolem půlnoci.“

Aha!

„Ale slyšel jsem vás,“ podotkne Jonas s úsměvem na tváři.

„Ta holka si to vážně užívala.“

„Bylo to slyšet.“

Sven se pousmál.

O patnáct minut později bílý Ford s cedulí taxi na střeše zastavuje před vysokou prosklenou budovou patřící společnosti Tassa.

Ulice Balbínova

Ve stejnou dobu kráčel Alex k RockyCafé. Taxík zastavil a Jonas vystoupil jako první. Rozhlédl se do stran. Alex i Jonas se střetli pohledem. Opravdu je to on? Diví se v duchu Jonas, když si všiml mladého muže, jak míří k podniku s nápisem RockyCafé.

Vážně se znovu setkáváme, prolétne Alexovi hlavou a s úsměvem na tváři ho rukou pozdraví. Jonas okamžitě zareaguje.

„Na koho máváš?“ ptá se zvědavě Sven.

Vidí dvě holky ve věku sedmnácti let.

Oh! Ten Jonas se nezdá, pomyslí si.

„Ten kluk z Karlova mostu,“ odvětil Jonas. „Architekt. Věděl o těch sochách hodně.“

Aha!

„Asi jsem si ho nevšiml.“

„Ani si nemohl. Věnoval ses té holce.“

„Jmenuje se Anežka.“

„Jasný,“ přikývne Jonas a vchází do dveří budovy patřící společnosti Tassa.

Sven se jen usměje a následuje ho dovnitř.

Alex pokračuje do RockyCafé. Zdraví se s mužem za barovým pultem a usedá si na své oblíbené místo.

„Jako vždy?“ ptá se mladík v modrém triku a tetováním na levé paži.

„Jistě,“ přikývne Alex.

Svůj pohled směřuje ven. Rád sedí u okna a pozoruje lidi. Hemží se jako mravenci. Do práce, za nákupy. Nebo prostě se jen tak procházejí.

„Jedno Latté,“ ozve se příjemný hlas mladíka v modrém triku.

„Dneska je krásný den, Roberte,“ promluví Alex a vzápětí poděkuje za latté.

„Zdá se, že ano, Alexi.“

„Dneska jsi tu sám?“

„Kámoška ještě nedorazila.“

„Asi zaspala.“

„Asi.“

Robert pokrčil rameny a vrátil se za pult.

O deset minut později se uvnitř RockyCafé objevil elegán ve slušivém obleku. V ruce držel kufřík. Rozhlížel se kolem jako by někoho hledat.

Sakra!

Alex ho poznal. Zhluboka vydechl. Vzápětí se však usmál. Ten elegán tu je určitě kvůli němu.

„Hello,“ pozdravil muž v obleku a vyrazil rovnou ke stolu, kde seděl Alex.

„Mohu?“

„Ovšem,“ Alex souhlasně přikývl.

„Zvláštní náhoda, že se znovu potkáváme,“ spustil Jonas a posadil se ke stolu.

„Věříš v náhody?“

„Hm. Zřejmě je to osud.“

Alex se jen pousměje.

„Zde je moje číslo. Rád bych se později s tebou sešel, pokud budeš chtít,“ šeptne a podává Alexovi svou vizitku.“

„Díky.“

Jonas se pousměje a hned na to odchází.

Robert se po chvílce objevuje u stolu. „Co to bylo?“

„Já ti nevím,“ odvětí Alex.

„Ty nevíš?“ vyhrne Robert.

Nakloní se a pošeptá Alexovi do ucha. „Zdá se, že tě balí.“

„Už to tak vypadá.“

„Moc ti to přeju, kamaráde,“ podotkne tiše Robert a odchází ke stolu, kam si před několika vteřinami sedli dvě mladé holky.

To se ještě uvidí, co se z toho vyklube, pomyslí si Alex a vizitku si schovává do kapsy.

Ω

Před dvanáctou hodinou se Alex dívá na hodiny. Měl bych mu zavolat? Pozvat ho na oběd? Přemýšlí a váhá.

„Jsi zamyšlený,“ všimá si jeho kolegyně Marta.

„Už to tak bude.“

„Jsi v pohodě?“ ptá se zvědavě.

Přistupuje k němu a pohlédne mu do očí.

„Dneska spolu na oběd nepůjdeme,“ vyhrkne. „Už něco mám,“ zalže.

V duchu se spoléhá na to, že ho Jonas neodmítne.

„Chápu,“ šeptne Marta a vrací se ke svému stolu.

„Nezlobíš se, že ne?!“

„Vůbec ne.“